



## Razgovor s redateljicom Aidom Bukvić o drugoj dramskoj premijeri 72. Igara

# 'Glava lava' nosi u sebi spoj suvremenog i klasičnog



Redateljica je prije same probe izdvojila vrijeme za razgovor  
 TONČI PLAZIBAT/CROPIX

### Mislim da se Ljetne igre ne odbijaju. Da su mi predložili telefonski imenik, ja bih vjerojatno rekla: „Ajmo probat!“ - priznaje sugovornica

PIŠE: BRUNO LUCIĆ

Igralište ispod Minčete mjesto je gdje će se od 20. do 24. kolovoza izvoditi predstava „Glava lava“, nastala po istoimenom romanu prvijencu Ivana Salečića. Baš na toj lokaciji, gdje uglavnom sport ima prevlast, ovaj put je glavna 'kapetnica' igre, one kazališne, redateljica Aida Bukvić koja potpisuje režiju druge dramske premijere 72. Dubrovačkih ljetnih igara i kojoj je ovo prva režija na Festivalu.

#### Idealna glumačka i autorska ekipa

Kakav je osjećaj prvi put režirati na Igrama i zašto Vas nije bilo prije?

Raditi u Dubrovniku je velika čast, odgovornost, ali i privilegij. Uživam iz dana u dan otkrivati Grad u nekom novom "radnom" kontekstu, a pitanje "zašto me nije bilo prije" je pitanje za neke druge ljude.

Jesu li Vas zvali, a Vi niste mogli ili?

Nisu me pozivali. Imala sam tu čast da odmah nakon studija asistiram Ji iju Menzelu na njegovom „Ne-

moćniku u pameti" 1999. ita-dasam u Dubrovniku po prvi put bila aktivno. Nakon toga nisam, ali sad sa zadovoljstvom radim sa zaista prekrasnom ekipom jer jedan od benefita rada u Dubrovniku i na Dubrovačkim ljetnim igrama je i to da možete izabrati zaista najbolje od najboljeg i složiti sebi idealnu glumačku i autorsku ekipu. S dobrom ekipom sve je lakše, i prebroditi eventualne poteškoće u radu i podnositi ove nesnosne vrućine.

Je li poziv da kao redateljica s već respektabilnom karijerom sad režirate na Igrama došao malo kasno?

Ne gledam to tako jer vjerujem da za sve postoji svoje vrijeme i sve ono što sam napravila prije je neki zalag za dalje. Neću lagati da nisam imala želju ranije doći i raditi na Igrama, a vjerujem da je to san i želja svakog i mladog i zrelijeg redatelja. Međutim, karijera ide svojim tokom i mislim da neke stvari dodu onda kad treba. Tako se to dobro poklopilo i s tajmingom „Glavom lava“. Možda bi prije korone budžet za predstavu bio nešto veći i

bili bi možda neki drugi uvjeti, ali i dalje je to jedan zaista lijep, profesionalan rad.

Što Vas je eventualno odbilo, a što privuklo u „Glavu lava“?

S Ivanom Salečićem se znam dosta dugo tako da sam roman čitala čim je izašao, čak smo negdje prije samog poziva za ovaj projekt nas dvoje sjedili na kavi i razgovarali o romanu tako dami je bio neki 'prst sudbine' kad me je intendantica Ljetnih igara Dora Ruždjak Podolski nazvala i pitala želim li to raditi, naravno da sam odmah pristala... "Glava lava" nosi u sebi spoj suvremenog i klasičnog i već na prvo čitanje, kada još nisam ni sanjala da ću imati mogućnost postaviti roman, bio mi je scenski zanimljiv.

#### Rastvaranje prostora kreativnosti

Kako je došlo do odabira ovog prostora?

Ovaj sam prostor odabrala zajedno sa scenografom Ivom Knezovićem. Kad smo pročitali roman, zaključili smo da bismo htjeli imati prisutan kamen odnosno zidine i da je to nešto upisano

### O Salečićevom djelu

Pred kakve vas je izazove, zamke stavio Salečićev tekst?

Scenska adaptacija romana je uvijek zamka sama po sebi. Tu su izazovi dramatizacije, pogotovo u ovom romanu koji ima poluautobiografski karakter i vuče nekoliko rukavaca. Dakle, priču o kupovini stana u Dubrovniku, alternativnu povijest obitelji Gundulić, onodobni Ivanov rad u marketingu koji je zanimljiv za čitanje, ali nije toliko scenski atraktivan. Kad se postavlja roman, uvijek se mora odlučiti za jedan dio, rukavac, a mi smo se u ovom slučaju odlučili za dva - da isprepletemo vrijeme sadašnjosti i baroka. Roman ima jako puno materijala, Salečićevo djelo jako je obimno scenski potentnim motivima koji se daju razraditi, a onda opet i sama priča o obitelji Gundulić koja kod njega nije toliko dijaloški raspisana, a mislim da je scenski i kazališno strašno atraktivna pogotovo za Dubrovnik jer priča o obitelji Gundulić do sada nije bila scenski istražena i prikazana, a mislim da je jako zanimljiva... Dramaturginja Marijana Fumić, moja dugogodišnja suradnica, nekoliko mjeseci je radila na dramatizaciji i napravila je veliki posao, pogotovo u raspisivanju i istraživanju baroknog dijela romana.

u romanu, ta 'zaključanost', 'zatvorenost' likova u Grad, upisanost njihovih sudbina u ovaj kamen. S druge strane,

kad sam došla ovdje, sviđio mi se pogled na Grad, zapravo, ovo 'disanje' i komunikacija s Gradom, mogućnost



Aida Bukvić prvi put režira na Dubrovačkim ljetnim igrama

razigravanja, dva prozora kojima mogu 'glumiti' kuću koju je Ivan kupio. Tu je i faktor izoliranosti od ostatka gradskog života i turista i tad kad smo birali nismo ni znali da će ga biti u ovoj mjeri. Prostor je besekrajno inspirativan i često znam doći prije probe i uživati u ovom pogledu, napuniti baterije.

Je li Vam bilo teško balansirati između prošlosti i sadašnjosti i odlučiti se na što staviti naglasak?

Barok je puno konkretniji u dramskim situacijama, u problemu i bremenitosti koje nosi i kroz to što se događa. Međutim, barok također govori i o našoj suvremenosti - poziciji umjetnika i umjetnosti u društvu, disfunkcionalnoj obitelji, ženskoj ravnopravnosti. Suvremeni dio, uz priču o kupovini stana i peripetije s majstorima koje smo svi proživjeli barem jednom, vizura je s odmakom, nosi dosta ironije i cinizma.

Spomenuli ste zaključanost likova u ovaj kamen i ove zidine, koliko ste glumcima dopustili da se kreativno 'otključaju'?

Mislim da sam jako otvorena redateljica, volim interakciju s glumcima. Rastvaram prostor kreativnosti, a oni, naravno, tu pronalaze prostor svoje kreativne slobode i našli smo jako lijep zajednički jezik. Naravno, imam zaista prekrasnu ekipu, to su sve vrhunski umjetnici svoje generacije, od Doris Šarić Kukuljice i Mara Martinić kao 'veterana' Dubrovačkih ljetnih igara i 'sigurne zone' u Dubrovniku, do generacije mojih prijatelja pa do onih najmladih.

Koliko će se Dubrovčani prepoznati gledajući predstavu?

Vjerujem da će predstava biti zanimljiva i prijemčiva za Dubrovčane jer govori o Gradu na nekoliko razina - od suvremenog akutnog problema s renovacijama nekretнина unutar gradskih zidina, do zaista atraktivne priče o obitelji Gundulić koja nosi u sebi neku Dubrovčanima poznatu i blisku atmosferu koja je imanentna Vojnovićevim komadima.

Dubrovačka publika slovi kao obrazovana, s visokim kriterijima.

Postoji određena trema, ne mogu reći da ne postoji, baš zbog toga što se dubrovačka publika nagledala svega, u svakom smislu riječi i zaista zna lijepo procijeniti tako da sa strahopoštovanjem očekujem publiku! (smijeh)